

den Del af vore Ændringsforslag, som mindst afveg fra den bestaaende Ordning. Vi har ikke ment det nødvendigt ved denne Lejlighed at opretholde begge Grupper af Præmier og de dertil knyttede Rentebeløb, men har nøjedes med at tage den ene af dem, den højere Præmie og den højere Rentenydelse, idet denne jo i Overgangs-aarene vil volde mindst Forstyrrelse. Imidlertid har vi for at understrege vor Villighed til Forhandling taget et bestemt Forslag op med Hensyn til Graduering efter Invaliditetsgrad. Allerede ved de to tidligere Behandlinger har jeg udtalt, at vi for vort Vedkommende havde Sympati for et Forsøg paa at løse ogsaa dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed, selv om vi var klare over de Vanskeligheder, der frembød sig derved. Vi maatte mene, at det Forslag, der var fremkommet fra Flertallets Side ved anden Behandling, ikke paa nogen Maade bød en Løsning af tilfredsstillende Karakter i den Henseende. Vi har derfor selv opstillet et Forslag om, at for de Invaliders Vedkommende, som ikke gennem særlige Udgifter af den ene eller den anden Art eller særlig vanskeliggørende Forhold var daarligst stillede, kunde Invalidforsikringsretten bestemme, at det Beløb, der skulde ydes, kunde være noget lavere end det Beløb, der ydedes til de andre. Da den samlede Ydelse paa Grundlag af Præmierne derved noget nedsættes, har vi ment det overensstemmende med det Grundlag, paa hvilket Loven i 1921 blev vedtaget, ogsaa at foreslaa en dertil nogenlunde svarende Nedsættelse af Præmiebeløbet.

Dertil skal jeg føje, at vi har stillet endnu et Ændringsforslag, et Ændringsforslag, som vi mener tager Sigte paa de rent øjeblikkelige Vanskeligheder ved denne Lovs Anvendelse. Der er, som det er blevet fremhævet mange Gange under de tidligere Forhandlinger her, en stærk Kritik fremme overfor en Række Tilfælde, hvor Befolkningen ikke kan forstaa, at de vedkommende er berettigede til at oppebære Renten og vedvarende er berettigede dertil. Denne Kritik vil ikke forstumme, førend en rolig og saglig Undersøgelse af de nuværende Invalidere rentenyderes Forhold har fundet Sted, og denne Undersøgelse bør finde Sted hurtigt og efter en bestemt Plan. Derom indeholder Regeringsforslaget og det af Folketinget nu vedtagne Lovforslag intet, overhovedet intet. Vi har derfor ment det rigtigt at stille Forslag om, at en saadan Gennemgang skal foregaa, og at den skal tilrettelægges og forberedes gennem hurtigt tilvejebragte Indstillin-

ger fra Kommunalbestyrelserne, som kan danne Grundlaget for Invalidforsikringsrettens Optagelse af Sagerne. Vi har dertil føjet, at Invalidforsikringsretten burde begynde sin Gennemgang af Sagerne med netop de Tilfælde, der fra Kommunalbestyrelsernes Side var betegnet som de tvivlsomme. Jeg tror, at man derved vilde komme ind i et praktisk Spor; man vilde derved kunne fjerne de Misforhold, der maatte bestaa.

En af de Ting, der hyppigst og stærkest klages over, er jo dette, at Hustruer, hvis Invaliditet ikke reelt forandrer deres Virksomhed i den Gaard, hvor de lever, hvor de har haft et Overtilsyn i Forvejen, og hvor dette Overtilsyn kan bevares, alligevel faar et Beløb, der maa siges noget at overstige det Beløb, som svarer til den Præmietydelse, de har været med til at betale. Det er et af de Misforhold, der stærkest træder frem. Efter min Mening er en Tildeling af Rente til de paagældende Personer ikke berettiget, heller ikke efter den nugældende Lov, idet man ikke efter denne Lov kan sige, at deres Erhvervssevne virkelig er nedsat med to Trediedele i Forhold til deres tidligere naturlige Virksomhed. De vil derfor kunne fjernes fra Invalidere rentenyderes Kreds, hvis en saadan Gennemgang som den, vi her har foreslaaet, finder Sted. Det kan være naturligt, at de i sin Tid er kommet med ind; men naar man nu kommer til at overveje deres Forhold igen, vil man utvivlsomt kunne komme til det Resultat, at selv efter den nugældende Lov er der ikke fornødent Grundlag for, at de modtager Renten.

Imidlertid er det jo utvivlsomt saaledes, at Virkningerne af den Gennemgang, der skal finde Sted, vilde blive meget haarde for adskillige Invalidere rentenyderes Vedkommende, som staa paa Grænsen mellem de to Trediedele og den øvrige Gruppe. Derfor vil der være Betæneligheder ved at skyde dem ud, selv i Tilfælde, hvor de efter en naturlig Forstaaelse af Loven maatte og burde skydes ud, og i de Tilfælde, hvor man dog beslutter sig til at skyde dem ud, vil det virke meget haardt, at de pludselig gaar ned fra Modtagelse af en Ydelse paa 800 Kr. til slet ingenting. Det er derfor vor Opfattelse, at det er rigtigt at gennemføre Bestemmelser, der aabner Invalidforsikringsretten Mulighed for disse Personers Vedkommende, som efter de gældende Lovregler kan og bør udskydes, naar Forholdene i øvrigt taler derfor, at yde dem et vist Beløb i en kortere eller længere Overgangstid. Vi har ladet dette staa helt frit efter vore